

MAYIS 2025
SAYI: 18

EDEBİYAT, FİKİR VE
SANAT DERGİSİ

DÜŞ

Bu Senin Düş'ün

Ceren Uğur, Samet Mutlu, Nilgün Kurnaz, Sibel Karagöz, Şaban Yurtçu, Sevinç Kayapınar, Meral Esen, Murat Halıcı, Merve Hamal, Z. Seha Deniz, A. Çiğdem Bozkurt, Filiz Akın, İlayda Çalışkan, Binnaz Deniz Yıldız, Serap Dostal, Soner Sezen, Bengü Naz Türkmen, Fatma Zehra Demir, Erçağ Akarca, İrem Demirci, Büşra Ayülkü, İrem Günerkan, Kaan Ramazan Çakalı, Mihriban Cesur, Ersin Sarak, Mert Ertap, Hızır İrfan Önder, Çağlar Saruhan, Gamze Ay, Veysel Ciniviz, Dilşah Gül, Eda Ketenci, Ozan Ebedi, Beyza Kiraz, Berfu Kayra Karaman, Yasemin Ocak, Ümran Pekşen, Nevin Erkan, Başak Akyüz Tumba, Günay Oktay, Can Ahmet Doğrul, Alkım Türk, Sevim Varlık, Osman Akçay, Ahmet Ağır Ertunç.

KALEM

Bir kalem bir yol eder
Neden birden fazla değil kalemlerin
Bir Şey yok Şimdi
Peki ya kırılırsa kalemin

Samet Mutlu

ŞAHBAZ

Sayfa, sayfa yaşıyoruz her gün hayatı
Bitmek bilmez, bir umut telaşı..
Yorgun kalplerin sığınağı bu dünya
Bilinmezlikler içinde gördüğümüz, her rüya..
Cam gibi tuzla buz oldu mu yürek,
Düzelir sanma, doğru söze ne gerek..
Şahtı, şahbaz oldu!
Dünya düzenbaz doldu,
Aranılan, insanlık kayboldu!
Güven çiçekleri bir bir soldu..
Candı, cambaz oldu!
Vicdana zincir vuruldu,
Sadakat çoktan unutuldu
Yalan, hayatta başrol oyuncuydu..

Nilgün Karnaz

SEN VE BEN

Ne sen unutabildin beni ne
de ben tahliye ettim seni.
Şimdi ne sen arayabilirsin
beni ne de ben yaşatabilirim
seni...

Sibel Karagöz

UÇAN OTOMOBİLLER

1978 senesinin yaz mevsimiydi. Ortalığa yaz akşamının ılık yumuşaklığı çökmüş, batmakta olan güneşin renkli ışıkları gökyüzünü pembeleştirmişti. Henüz dört yaşımıdaydım. Arkadaşlarımla birlikte köyümüzün tozlu topraklarında yalın ayak, başıkabak bir şekilde misket oyunu oynuyor, onları üttükçe seviniyor, mutlu oluyordum. Oyuna öyle kendimi kaptırmışım ki havanın karardığını ancak cami minaresinden yükselen kısa ve gür ezan sesiyle fark edebilmişim. Karanlıkta misketleri görebilmek imkânsız hale gelince oyuna son vermek zorunda kaldık. Arkadaşlarımla sokak lambasının sarı, cılız ışığı altında kümelenip çocukça bir muhabbete koyulduk. Gırgır şamata konuşup gülüşürken, bir ara gözlerim gökyüzünde parlayan yusuvarlak dolunaya ve semaya elmas parçaları gibi serpiyen yıldızlara ilişti. Aklıma bu güzelliği misketlerimden birinin ardından izlemek geldi. Ağzını sıkıca büzmüş olduğum poşetimi açıp içerisinden iri ve renkli bir misket aldım. Sol gözümü kapatıp sağ gözümü hafif kısarak misketi yaklaştırdım. Gökyüzündeki bu muhteşem güzelliği hayret ve hayranlıkla, gözlerim kamaşarak seyre daldım. Misketimin içerisinde ay ve yıldızlar büyük bir ateşin kıvılcımları gibi renkten renge giriyor adeta bin bir alem cümbüş ediyordu. Neşeyle şahit olduğum bu muhteşem güzelliği arkadaşlarımla da paylaşmak istedim. Onlarda misketlerinin arkasından seyre daldılar. Artık hava iyice kararmış, uzaktan annemin şefkat dolu gür sesiyle: “Şaban! Oğlum! Hadi gel artık hava karardı” nidasını işittim. Arkadaşıma, “Herkes iyi akşamlar, yarın devam ederiz artık” dedikten sonra tırısla kerpiçten, beyaz badanalı, tek katlı evimizin yolunu tuttum.

Eve geldiğimde nefesim kesilecekmiş gibi soluyor, göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Ellerimi dizlerime dayayarak başımı yere doğru sarkıtıp biraz soluklandım. Ayağımdaki kara lastikleri çıkarıp içeri girdim. Babam ve abilerim tarladan gelmemişlerdi. Mutfaktan burnuma buram buram kokular geliyordu. Anlaşılan annem ve ablam akşam yemeği hazırlamakla meşguldüler. İki yaşındaki kardeşim Hamdi ise yer minderinin üzerinde küçücük dizlerini karnına doğru kıvırmış, ellerini dizleri arasına sıkıştırmış mışıl mışıl uyuyordu. Onun rahatsız olmayacağı kısık bir sesle: “Kurban olurum ben sana, canım kardeşim” dedikten sonra yanağına hafif bir öpücük kondurup annemin yeşil örme hırkasını üstüne örttüm. Mutfağa geçip yine kısık bir sesle: “Annem, ben geldim, haberiniz olsun, buralardayım” dedim. Sonra tekrar cam misketlerimle az önce gördüğüm güzellikleri seyretmek için kapının önüne çıktım. Dört bir yandan ağustos böceklerinin, “Cırrrr! Cırrrr!” sesleri geliyordu. Tam misketimi gözüme yaklaştıracaktım ki uzaklarda gördüğüm bir manzara tüm dikkatimi o yöne çevirmeme neden oldu. Kamyonlar, otomobiller far ışıklarını açmış sıra halinde gökyüzüne doğru uçaklar gibi yükselmekte ve kısa bir süre sonra da gözden kaybolmaktaydılar. Bu duruma bir anlam veremedim. Gökyüzünde ancak uçaklar uçabilirdi. Kanatsız otomobillerin uçması imkansızdı. Tarladan gelen Kazim abime durumu anlatıp uçan otomobilleri gösterdiğimde zihnimi kurcalayan sorunun da yanıtını almıştım. Abim araçların Tabaklar köyü yokuşunu tırmandığını, yokuşu aşan araçların gözden kaybolduğunu, gecenin karanlığından dolayı onları uçuyormuş gibi algıladığımı söyledi.

Şaban Yurtçu

ÇOCUKLUĞUM SENDE KALSIN

Hayat, Cahit Sıtkı Tarancı'nın ÇOCUKLUK şiirindeki gibi olsaydı mesela. Affan Dede'ye para sayıp çocukluğumuzu satın alabilseydik. Tamamını değilse de bir gününü hiç olmazsa. Biliyorum hayal ama şöyle bir yokluyorum kendimi. Hangi günümü satın alırdım acaba? Hatıralar zihnimden kayıp giderken, on üçüncü yaşımı göz göze geldik. Orta iki yani şimdinin yedinci sınıfındaydım. Yıl sonu müsameresi için Türkçe öğretmenimiz birçok duyuru yapmıştı. Koro, piyes, monolog, şiir, serbest yetenek...Seçmeler başlamıştı. Bir kaç öğretmen ve müdür yardımcısından oluşan jüri, yeteneklerine göre herkese rollerini dağıtıyordu. Mehmet öğretmenin kendi yazdığı Atatürk oratoryosundaki kahraman Türk kadını rolü benimdi. Seçmelerin yapıldığı kütüphaneden uçarak çıkmıştım. Biraz sonra nöbetçi öğrenci geldi, Mehmet hoca beni çağırıyormuş, seçmeler devam ediyordu. Hayrolsun inşaallah. Yoksa rolü benden alıp başkasına mı verecekti? Neyse ki korktuğum gibi değilmiş çağırılma sebebim. Arkadaşlarla kendi aramızda eğlenirken, benim sanatçıların taklidini yaptığım ve Zeki Müren'in şekere mekere tekerlemesini takılmadan ve biraz da ona benzeterek söylediğim gitmiş kulağına. Kıpkırmızı olmuşum. O kadar öğretmenin önünde sesim içime kaçmıştı. Pırlanta kalpli Mehmet hoca rahatlatmıştı , “ hadi yeteneğini hapsedme, bir dinleyelim seni. Okulumuz için de değişik bir gösteri olur. “ Arkadaşlara gösterdiğim gibi bir performans değildi tabi, ama heyecanımın onlar da farkındaydı. Beni serbest yetenek listesine yazdılar. Kütüphaneden çıkarken hala dizlerim titriyordu. Kendimi sakinleştirip öyle girebilmişim sınıfa. Günlerce süren provalardan sonra büyük günümüz hazır. Mehmet hoca çok titizdi, onun disiplini ve yaptığı işe saygısı hepimize sirayet etmişti. Gecemiz gündüzümüz yıl sonu gösterisi olmuştu. Geçmiş yıllardan farklı olacaktı ve bu da çok çabuk duyulmuştu. Okulun konferans salonu, çoğu veli olan seyirciye dar gelmişti. Gösteri bittiğinde dakikalarca ayakta alkışlanmıştık. Emeklerimiz taçlanmıştı, çok mutluyduk. Pazartesi sabahı, okul müdürümüz çok heyecanlı bir konuşma yaptı. Yıl sonu gösterimize yerel gazete geniş yer vermiş. Vali bey ve il Milli Eğitim'de övgülerden haberdar olmuş ve kendileri için tekrarını talep etmiş. Halk eğitim merkezi bu iş için uygunmuş.

Alkışlar, tezahüratlar... Kalbim güm güm atıyordu, kalabalıkla çıkmak neyse de tek başıma sahnede devlet büyüklerinin karşısında tekerleme falan... Hafta sonuna kadar günlerimizi çift prova yaparak geçirmiştik. Hazırdık. Perdenin arkasından bakanlar, kocaman salonun tıklım tıklım olduğu haberini getiriyorlardı kulise. Saygı duruşu, İstiklal marşı, açış konuşması, piyes, şiir... ve sıra bana gelmişti. İlk gösteriye ilaveler yapmıştım. Figüran Osman'ın sunumuyla alıyordum sanatçıları sahneye. Sezen Aksu, Mahmut Tuncer, Belkıs Akkale, Samime Sanay, Neşe Karaböcek ve Zeki Müren tekerlemesiyle final. Salon ayakta, alkış kıyamet. Heyecan, gurur, mutluluk ya da her neyse. Bir daha bir daha'lara protokolden birisi mikrofon isteyerek müdahale etti. Hem dışarıda kalıp izleyemeyenler, hem de tekrar izlemek isteyenler için yarın akşama gösterinin tekrarını rica etti müdürümüzden. Bir alkış daha koptu. Koro, piyes halk oyunları derken, asıl nefesimizi tuttuğumuz gösterimize gelmiştik. Atatürk Oratoryosu. Vatan işgal altındaydı. Kadın, erkek, genç, yaşlı, çocuk herkes cepheye koşuyordu. Elif'in kağnısı da yollardaydı. Mazeret yoktu, mücadele günüydü. Yüreğim sökülecekti yerinden. Burnuma gerçekten barut kokusu geliyordu sanki. Oyun gereği yavaşlayan kafiye moral vermem gerekiyordu. Önden bir iki cümle söyledim. Sonra gözlerimi ufka çevirip gösterinin finalini yaptım, sesim kendinden emin, gür, bu vatan için toprağa düşmüşlerin de yerine haykırdım : Ya istiklal, ya ölüm. Kocabaş'ın yerine kendimi koşmuştum kağnıma. Cepheye koşan kutlulardan biriydim. Gözyaşları ve alkışlar birbirine karışmıştı. Mehmet hoca başta olmak üzere hepimiz ağlıyorduk. Oyun boyunca bakmamaya çalıştığım üçüncü sıraya bakabilmişim şimdi. Annem de ağlıyordu. Herkes başka bir şeyin gururunu yaşıyordu. Ortak paydamız ise bu vatanın evladı olmamızdı. Ömrümün bu en güzel gününe ben paha biçemedim Affan dede. Onuru ve gururu bende çocukluğum sende kalsın.

Sevinç Kayapınar

NİÇİN EVLENDİN?

Evlilik, fikirleri, beklentileri, bakış açıları, aynı doğrultuda ilerleyebilen, çerçevesi birbirine bakabilen iki insanın buluştuğu yerdir evlilik. Aşk, sevgiyi, saygıyı içinde barındıran bir kurumdur evlilik.

Karşımdaki kadın küstahça ve alaycı bir tavırla sordu, niçin evlendin? Durdum ve derin bir nefes aldım, gözlerinin içine baktım. İyi ki neler yaşadığımı görmedin. İyi ki ben bu evlilik kararını aldığımda yanımda değildin.

Yargılamak en kolay, anlamaya çalışmak ise en zor olanı. Ben ne anlatırsam anlatayım, kendimi anlatamam, yaşadıklarımı anlatsam, düşüncelerim eksik kalır, hissettiklerimi söylesem, yüreğim dışarıda kalır, ben bile anlayamamışken kendimi sana nasıl anlatayım.

Kadının alaycı gülümsemesi yüzünde buz kesti. Evet ben yanlış kararlar aldım, hata üstüne hata yaptım, umarım sen hep doğru kararlar alırsın. İnsanız hata yapar, düşer, kalkar devam ederiz. Üstümüze yapışan yaftalara inat, güler, ağlar, yaşarız.

Önemli olan aynı evi paylaşmak değil, aynı hayatı paylaşmaktır. Bir kedi ile de aynı evi paylaşırsın, koltukla da mühim olan hayatı paylaşmaktır. Aynı sofrada yemek yer, aynı yatakta uyur, aynı havluyu kullanır, aynı bardaktan su içer, lakin aynı yöne bakamaz, aynı şeyleri göremez. Herkesle evini paylaşa bilirsin lakin hayatını sadece hak edenlerle paylaşırsın. Hayatın bir görünen yüzü vardır, bir de gerçek yüzü.

Meral Esen

ASAYIŞ BERKEMAL

Gözbebeklerim bir limandı seni bekliyordu
Gemici şarkılarını şuh meltemleri
Konuş yeter ki konuş bir avuç zaman serpeceğim
yüzüne
Taze kekik kokusu susacak söz mahzun yanım
Hep susacak
Bir arpa boyu yol yürü içimde
Ruhuma bir belirsizliği çizme yeter ki
Ağlamalıyım yanımda ol ki tam bir çocuk gibi
İyi kullan ellerini saçlarımda
Olabildiğince küçültsünler beni
Saçlarım emmeli parmak uçlarını
Bir şeytan tüyü var ki sende ne diyeyim
Yüreğim hep şarampolde
Hüznü bile gıdıklıyor varlığın
Bir yanın uzaklarda kalmış olsa da
Saçımı okşuyorsun öyleyse varım

Murat Halıcı

KIŞ RÜZGARI

Ben umutla yaşadım
O umutla soldu
Odanın duvarları fısıldadı yokluğunu
Ben aydınlatırım yolunu

Bir kış rüzgarıydı
Kavuran vücudumu
Elleriyle tutar insan umudu
Bir dize, bir kelime, bir tutam ruhu.

Merve Hamal

CAMBAZ

Denizi gökyüzü yapan maviyedir övgüler
Saklanır inci gözlerle istiridyeler
Topal cambaz ufukta, yaralıdır boşlukta
Bulutlara asıl, bil ki ay usulca doğmakta.

Sürgündedir cambaz bu garip, dumanlı dünyada.
Gezer, düşe aksaya dolaşır dağlarda.
Topal cambaz arar mı bulduğunu, kime gider?
Öyledir ki yalnız gün batarsa ufuktan düşer.

Biliyordur, ip kimin elinde oynatılıyor.
Islak tekeri tutuşmuş, her yeri kararmış kor.
Cambaz tökezlerse kime düşer kayıtsız şartsız?
Çizgideki gariplere Tanrı kucak açar yalnız.

Her yol bitermiş çarşıya giden cambaza.
Evler vardır yalnız, ne bir ses ne kargaşa.
Yollar ince bir halat, durma tüm evleri yakıp at.
Sonu uçurum cambazın, alışveriş uçsuz bucaksız hayat

Z. Seha Deniz

DÜŞ SÜRGÜNÜ

Düşlerin gerçeklerle kol kola gezdiği yerden geliyorum. Testere dağlarının değil aşmak, bakmanın bile gözleri kan çanağına çevirdiği doruklarından. Nilüferlerin üzerinde oynaşan su perilerinin, konuşmaktan yorulmayan, neşeyle daldan dala konan mavi saçlı serçelerin, küme küme, yerle gök arasında hayatlar getirip hayatlar götüren pembe tüllerin , zevklerin, güzelliklerin ve de sevginin aşkın sınır çizgisinin Tanrılarca çizildiği Babylon'dan.

Kırk kat patiskaya sarıp yuvarladılar beni. Sonu olmayan bir yolculuğa fırlattılar sorgusuz sualsiz. Yuvarlandıkça paramparça oldu kefenim. Ama onu korudum. Kalbim yerinde halâ. Uzun dalgalı saçlarından esen limon kokusunu düşümden gerçeğime taşıdığım günlerdi. Yanık teninde göz kırparken aydınlığa, gecelerimi gündüzlerine karıştırdığım zamanlardı. Avuçlarının içinde terleyen ellerimi şükür edasıyla yüzümde gezdirdiğim anlardı. Asma bahçelerinde şehrimin, çıplak ayaklarının izini sürüp aşka koştuğum gecelerdi. İpekten eteklerimi savura savura , gökyüzünün çobanına görünmeden yerimi aldığım gündüzlerdi. O mu düştü yoksa ben mi? Geniş ovalarında hayâl ülkesinin, özgürce koşarken dört nala kim bozdu arasını düşlerle gerçeklerin?

Hangimiz fazlaydı? Hangisine?

Aydın kilitli sandıkları bile açan ışığı altında vurdular ilk darbeyi. Her teline özgürlüğü resmettiğim saçlarının limon kokusuna kan kokusu karıştı. Uzun süre yüzümden ayrılmadı bakışları. Ellerini ellerimden koparmak işi kör bir bıçağa kaldı. Gözümün önünde düşümü gerçeğimden eksilttiler. Kalbini kalbimin üzerine diktiler.

Düşlerin gerçeklerle kol kola gezdiği yerden geliyorum. Biri diğerine karışana kadar. Sonrası ceza, sonrası zulüm.

Acıtmadı ebedi varoluşumu şu dağın keskin dişleri, kalbimin üzerinde soğumaya başlayan sevgilim kadar. Öfkeden kudurmuş halde beni çiğnerken testere dağı, kırk kat patiska altında sakladım onu. Tükürüp attı sonunda ayaklarının dibine benden kalanı.

Bahşedilmiş ölümsüzlüğüm kurtulamadığım sürgünüm şimdi. Canım olsa verir, kanım olsa damla damla içirirdim. Sevgimi bastım üzerine aşkımı bağladım kanayan yerlerine. Yaşattım onu binlerce yıldır gizlice.

Düşüm ben. Gerçeği kalbinde taşıyan, onu yaşatan düş.

Böyle anılacak sonsuza kadar. Gerçekle düş birbirinden ayrılmayacaklar. Tanrıların dahi gücü yetmeyecek koparmaya;

Aşkla atan kalp bağını.

A. Çiğdem Bozkurt

GÜNEŞ TANRISI DA OLSAN KIBİRLENMEYECEKSİN!

Bu serimde size Yunan mitolojisinin erkek güzelliğinin tanrıçası olan Apollon'un hazin hikayesinden bahsedeceğim. Bilindiği üzere Apollon müziğin, şifanın, ışığın tanrıçası olarak bilinir. Aynı zamanda birçok yeteneğinin yanında okçuluk yeteneğiyle de efsane hikayeleri dolandır. Belki de onu bu kadar kibirli hale getiren bu yeteneklerinin hepsinin onda toplanmış olmasıdır. Belki birçok şeyi yapamıyor olsaydı bu anlatacağımız hikaye mutsuz sonla bitmememiş olacaktı. Neyse biz keşkeleri belkileri bırakıp hikayemize dönelim.

Bir gün Apollon o meşhur yeteneklerinden biri olan okçuluğunu karşılaştığı ejderhayı vurarak zirveye taşımıştır. O günden sonra Apollon inanılmaz bir kibirle kendi gibi okçu olan Erosla karşılaşmıştır. Hikayenin sonunda keşke karşılaşmasalardı diyeceğiz ama şimdilik devam etmek durumundayız. Eros Apollon ile karşılaştığı sırada insanları aşık etmek için kullandığı oklar ile ilgilenmekle meşguldür. Bunu fark eden ve devasa bir ejderhayı öldüren Apollon Eros a yaklaşır ve şöyle der;

- 'Ey aşkın Tanrısı, bu savaş araçları senin eline hiç yakışmıyor. Onları bana verirsen, uygun olan yerde, yani savaş meydanlarında kullanırım. Bilirsin benim attığım ok yerini bulur, bu konuda benim üzerime yoktur.'

Eros bu lafın altında kalmaz ve yapıştırır cevabını;

- "Ey Güneş'in, müziğin, okun tanrısı güçlü ve akıllı Apollon. Söylediklerinde elbette ki doğruluk payı var. Senin okların her şeyi vurur mutlaka. Ama unuttuğun bir şey var ki o da benim oklarım seni bile vurabilir. Benim işimi neden küçümsüyorsun?"

Ah Apollon, Erosu bu kadar küçümsemeseydin biz şu an bunları yazıyor olmazdık. İşte asıl hikaye bundan sonra başlamaktadır sevgili okur. Hikayemize güzeller güzeli, su perisi olan Dafne yi de dahil ederek devam edelim. Güzelliğiyle herkesi kendisine aşık eden Dafne kendisini doğaya adanmış, evlilik ile ilgili düşünceleri olmayan bir kızımızdır.

Artık intikam vaktidir sevgili okur. Eros için şartlar ve kişiler uygundur. Eros, Apollonun kibirlenmesiyle beraber intikam için aşk oklarını kullanacaktır. Lakin bir tarafı aşık ederken diğer tarafı aşktan kaçan, nefret eden birine dönüştürecektir. Bilindiği üzere Eros un iki oklarından biri Apollonu diğeri de Dafne ye isabet etmektedir. Apollon Dafne ye deliler gibi aşık olmasına rağmen Dafne diğer okun etkisiyle ondan nefret eder hale gelmiştir. Belki ok olmasaydı da Dafne istemeyecekti Apollon'u. Oka çok bahane bulmasak mı? Neyse hikayeyi dağıtmadan toparlayalım. Dafnenin aşkıyla ölüp biten Apollon onun sevgisini kazanamadığı için mutsuz mutsuz ortalıkta gezinmektedir. Günlerce, gecelerce Dafne yi uzaktan izlemeye başlamıştır. Ve en sonunda cesaretini toplayıp ormanın en güzel kızıyla konuşmaya karar vermiştir. Karar vermese miydi acaba diye kendimi sorguladığım çok oldu sevgili okur. Dafne ile konuşmaya karar veren Apollon düşmüş yollara. Dafne ile karşılaşınca bizim su perisi Apollonu gördüğü gibi kaçmaya başlamış. Ondandır nefret ettiği için durmadan koşmuş, gidebildiği en uzak mesafeye gitmeye çalışmış. O koştukça Apollon da onu takip etmiş. Onu yakalayabilmek umuduyla ormanın derinliklerinde kaybolmuş. Şaka şaka kaybolma falan yok hikayede. Dafne nin arkasından koşarken aşkını dile getiriyormuş. Dafne kaçmaktan bir süre sonra yorulunca Apollonun nefesini arkasında hissetmeye başlamış. Bu sırada Dafne kaçış yolu olarak durmuş ve toprağı eşelemeye başlamış. Tam o sırada da nehir tanrısı olan babasından yardım istemiş. Nehirler tanrısı kızına yardım etmek için dönüşüm yeteneğini kullanarak onu bir ağaca çevirmeye başlamış. Güzeller güzeli Dafne artık bir defne ağacı olmuş sevgili okur. Apollon o çaresizlikle Dafne nin ağacına sarılıvermiş. Ve sevgili Apollonun ağzından şu sözler tarihe not olarak düşmüş;

- "Ey güzeller güzeli, ben seni çok sevdim. Sen beni istemedin ve benden kaçtın. Oysa ki ben sana ne kadar aşıkım ve şu yeryüzünde beni reddedecek başka bir canlı yoktu. Ben seni karım yapacaktım. Madem ki benim karım olamadın o zaman benim onur ağacım olacaksın. Bundan böyle tüm kahramanlar senin ağacının dallarıyla süsleyecekler kendilerini. Kokulu saçlarından olan bu ağacın yaprakları yaz ve kış yeşil kalacak ve ben onları taç yapacağım başıma."

Hikayenin sonunda biraz hüznünlensek de Apollon'a yaptığı kibir için hala sinirliyiz. Ağzınızdan çıkan her söz birçok şeyi değiştirebilir sevgili okur. Kimseyi hafife almayın derim. Tekrar başka hikayelerde görüşmek üzere.

HER ŞEY VATAN İÇİN

Gözlerimi açtığımda Ponçık kafamın üzerindeydi. Aniden irkildim ve Ponçık kanlar içinde yerde öylece uzanıyordu. Can dostumu öldürmüşler!

Hıçkırarak saatlerce ağladım. Ben Ece yüzbaşı hiçbir Őeyden kolay kolay korkmayan kasabada büyüyen genç bir kız. Çocukluğumdan beri askerlere özenirdim hep asker olmak ve vatanıma hizmet etmek isterdim. Kötülerin korkulu rüyası, iyilerin kahramanı ve yelde esişine kurban olduğum ay-yıldızlı bayrağın bekçisi olmak isterdim. Sonunda Rabbim bana bu kutsal mesleği yapmayı nasip etti. Kıdemli Yüzbaşı Ece Türkoğlu...
(Gidişler zor demiştik insanın içinde uhde kalan bu vedalar)

Berra, canım arkadaşım... Mert'in emaneti.

O buzlu, soğuk ayazlarda canımızı birbirimize emanet ettiğimiz...

Askeri çıkış saati gelmişti sinyal kesiciler çalışmaya başlamıştı ve biz de Berra ile ana caddeye doğru yol almıştık. Batman sokakları pek tekin değildir. Asayiş sağlamak çok önemli. Evimize geldik yemek falan yiyip doğru yataklarımıza uzanmaya geçtik. Gece bir rüya görmüştüm ve pencereimin önüne beyaz bir güvercin konmuştu. Sabah oldu ve kahvaltımızı yapıp çıktık. Bir hafta boyunca gördüğüm rüyanın etkisi içinde kalmıştım. Görev beklemezdi. Her daim hazır olmak gerekirdi. Yoldayken çok sevdiğim öğretmenim hatta öğretmenden daha fazla olan Hilal hocam aramıştı . Onun kadar mesleğine aşık olan bir öğretmen görmedim. Öğretmenlerim, canlarım benim. Hepsini ben de çok ayırılır. Konuşmamız bitti. Bugün Batman Kozluk Çok Programlı Anadolu lisesinde görevliydik. Yeni bir müzik öğretmeni atanmıştı ismi de Őenay Aybüke...

Çok istikrarlı bir öğretmen olduğunu duydum.

Okulun önüne geldik ve herkes yerlerine geçmişti. Bizim görevimiz güvenliği sağlamak ve kaymakam beyi korumaktı. Gözlerim Aybüke öğretmeni aramıştı. Sonra okulun içine girdik. Pencerenin kenarında durmuş öğrencilerine bakıyordu. Evet doğru duydunuz. Aybüke hocaydı bu. Yanına doğru gittim.

(Ece yüzbaşı ile Aybüke öğretmenin konuşmalarına tanık olacaksınız)

Ece: Merhaba siz Aybüke öğretmen olmalısınız.

Aybüke: Merhaba evet benim hoş geldiniz.

Ece: Neden üzgün görünüyorsunuz?

Aybüke: Öğrencilerimle güzel Şeyler yapmak istiyorum fakat bir müzik sınıfı açılmıyor. Müdür bey ile konuştum bunca derdimizin ardında bir de bununla uğraşamam dedi. Ben de açıkçası üzüldüm.

Ece: Kaymakam bey burada istersen onunla bir konuşun.

Aybüke: Aaa! Çok teşekkür ederim.

(Aybüke öğretmen Kaymakam bey ile konuşup bu sorunu kısa sürede halleder.)

Ertesi gün öğrencileriyle minik bir konser hazırlıklarına başlarlar.

1 gün sonra

Berra ile konsere doğru yol aldık. Etraf çok kalabalıktı. Bütün güvenlik önlemleri alınsın Berra.

Berra: Merak etmeyin komutanım.

İçeriye girdik. 1.70 boylarında aksakallı, esmer bir adam vardı. Hâl ve tavırları pek hoşuma gitmemişti açıkçası.

30 dakika sonra

Aybüke öğretmen sahneye çıktı.

Uyan alim uyan

Yedi kurşun yarasına dayanmaz oldun.

O kadar güzel seslendirdi ki gözyaşlarına hâkim olamadım. Nihayet bir sorun çıkmadan konserden çıktık.

1 hafta sonra

Aybüke öğretmeni tanıdıkça daha bir kanım ısındı. Kendimi onun yanında huzurlu hissediyordum.

Uzun süren eğitimden sonra karne günü gelmişti biz de oradaydık. Aybüke öğretmen ilk defa karne vermenin heyecanını yaşıyordu. Öğrencilerini o kadar benimsemiş ki canından çok seviyordu. Aybüke öğretmen karneleri dağıttı ve konuşmak için kürsüye çıktı. Konuşmasının ardından silah sesi geldi. Hemen herkesi içeriye gönderip silah sesinin nereden geldiğini bulmaya çalıştık. Aybüke'yi göremedim. Çok zaman geçmeden büyük bir bağırış sesi duyduk. Aybüke öğretmen kendini siper ederek öğrencisini korumuştur . Kendi canından baz geçmişti...

Ahh Aybüke Al yazmalıım...

2 yıl sonra

(Berra astsubayın konuşmasına tanık olacaksınız)

Komutanım Ece , Aybüke öğretmenin vefatı ardından kendine gelememişti. Gözlerindeki acı... Yaşayan bir ölüden farkı yok gibiydi.

1 hafta sonra

Yeni bir görev yerine gelmiştik. Sınırdan istihbarat almıştık. Ece komutanım ve ekibiyle yola koyulduk...

Sınıra yakın bir köye saldırı yapacaklarının haberini aldık. Hazırlıkları tamamlamıştık. Ucundan ölüm bile olsa gidecektik.

Bizler ölümden korkanlar değiliz her gün ölümlle baş başa kalan askerleriz. “ Türk askerinin vicdanı kurşundan önde gider

“Köye varmıştık . Köy halkı bizi büyük bir sevinçle karşıladı. Ama gözlerinde korku da vardı. Onlar da biliyordu. Bize sofralar

kurmuşlardı. Sağ olsunlar bize de yiyecek bir şeyler de ikram ettiler.

(Ece Yüzbaşının konuşmasına tanık olacaksınız.)

Sabaha kadar gözümüze uyku girmedi. Buz gibi ayaz vardı ama biz pek umursamadık. Bizler bunun için eğitilmiştik.

Uyuyakalmışım. Bir öpücük ile uyandım. Masmavi gözleri sapsarı saçlarıyla. Melek onun adı...

Melek: Ben de senin gibi asker olmak istiyorum.

Ece: Çok yakışır biliyor musun?

Melek: İlk defa huzurlu bir uyku uyudum. Siz çok merhametlisiniz.

Ece: Kuzum benim.

Melek: Sizin başbuğunuz Mustafa Kemal Atatürk o da bizim gönlümüzün kahramanı.

Ece: Bu ülkede Mustafa Kemaller tükenmeyecek!

Melek: Ben annemin yanına gidiyorum şimdi komutan abla.

5 saat sonra

Köy hareketlenmeye başladı. İçimde bir huzursuzluk vardı. Uzaktan bir adam köye doğru yaklaşıyordu. Buraya saldırı yapacaklarını söyledi. Hiç kimsenin korkmaması için evlere gönderdik hemen.

Çatışma başladı. Mürettebatımız hızla tükeniyordu. Çaresizliğe kapıldınız mı? Ölümle baş başa kalmak...

Meleği gördüm seslendim ona . Hainler bayrağa dokunacaklardı. Melek ardına koştur ve arkasından ben de gittim.

(Berra astsubayın konuşmasına tanık olacaksınız.)

Komutanım güçlü kadındır. Komutanım Meleği ve bayrağı korumak için koştur. Kendini siper etmişti. Al bayrağa ve Meleğe bir şey olmasın diye. Bayrağa sımsıkı tutulmuş.

Berra: Komutanım aç gözlerini ne olur ne olur

(Berra astsubay hıçkırarak ağlar saatlerce. Şehitlerimizin kanı yerde kalmaz.)

Ece : Ben Ece Yüzbaşı. Bugün vücudumdan 38 kurşun çıkardılar. Ölmek neydi ki ? Ölmek mi denilirdi buna. Vücudum kan içinde delik deşik olmuştu. Ölmekten korkmuyordum. Çünkü gerekirse vatanım için canımı verirdim. Şimdi tüm

sevdiklerim arkamdan ağlayacaklar . Ah canım annem ne kadar üzülür şimdi... Sen sakın ağlama annem ...

Sen şehit annesinin dik dur!

Yelde esişine kurban olduğum ay-yıldızlı bayrağım yere düşmesin yeter ki!

(Allah yolunda ölenler için ölü demeyin; onlar diridirler fakat siz bunu bilemezsiniz.)

Hatırlıyor musunuz?

Rüyamda beyaz güvercinin pencereye konduğunu görmüştüm.

Vesselam buyurdular

BURADA VE HIÇBİR YERDE

Buradayım ve hiçbir yerde değilim!

Loş bir odanın aynasında –siyahlaşan dişlerim- burkulan etim

Yuvarlandım bir nehirden ve yıkadım petrol gözlerimi

Beton bıçak saplanırken göğsüme-alevden kanatlı iblisim- zaman çarkı

Annemin yaşlı ellerinde gezinen bedenim-tıpkı parlak elma gibi-yuttuğum sert kabuk yağdı

filozof saçlarıma

Her yerdeyim ve tekinsiz boşluk- çılgın bir münzevi “Operada Hayalet”

Taşıdım dünyayı boynuzlarımda- takımyıldızı, ordu heykeliyim balçıktan imparatorlukta

Ellerimde kırık saç telleri-kan üreyen kaburgam/kaburgası-etimdeki çift kişilik duvarım

Kırılan bir kutudan çıktı parçam- yüz yıllık pencerenin çürük

kenarıym/onlardaki belirsiz

orman

Işıl ışıl parlayan renkler arasında-perdedeki gemi/Yürüyün insanlar-uzanın!

Beynimde

konuşan koltuğa-çocuklar hakikatin kâşifleri- yaldızlı armoni bir kütüphane ilanında

Katla-say-yeniden say ve yeniden katla zihnimdeki bilmeceyi- altın tozunda harita-kimlerin

bellediği-uçan lambalar –patlayan ampul karmaşa-Edison’un belleği

Her yerde olan ve hiçbir yerde olmayan-kimin nesi? Eşyanın ruhu-astardan sezgi benlerin

giymediği- arınarak kemiğimden atıldım bir fanusa

Kapandı kapak-katlandı oda: Kırıldı zihnimde ayna. Karanlık. KÖR NOKTA(...)

Binnaz Deniz Yıldız

KARAMIK

Beni bıraktıkları bu bilmediğim sokaklarda kendime sığınacak bir köşe, gizli bir kuytu bulabilir miyim acaba? Hem ben nereden bilebilirim ki sokaklarda tehlikelerden kaçınmayı canım. Şunun şurasında daha beş aylık minik bir kediciğim. Kardeşlerimi sahiplenenler beni de alsaydı ne olurdu sanki? Neymiş siyah bir kediciğim eve uğursuzluk getirirmişim. Ne uğursuzluk getirmesi ben ancak uğur getiririm neden mi iki patimde de bir parmağım fazla hangi kedide görülmüş hıh. Ayrıca siyah kediler uğursuzluk getirmez, hatta hayvanlar uğursuzluk getirmez. Ne gelirse insanlardan gelir bu böyle biline. Şu kısa ömrümde neler gördüm neler! Yağmurlu bir günde, beni apartmanın merdiven altındaki mukavva kutunun içinde yalnız başıma üşümüş halde bulan ilk sahibime öyle minnettarım ki. O olmasaydı kimbilir şimdi çoktan öbür tarafı boylamıştım belki de... Beni evine aldı besledi. Hele o verdiği ıslak mamaların tadı hala damağымda. Ama mutluluğumuz uzun sürmedi. Evinde beslediği bir de allı pullu bir papağanı vardı. Yakup benden hiç hazzetmedi. Yakup mu kim? İşte o canavar papağanı. Beni evim dediğim yuvamdan etti. Yakup kafesini hiç sevmediği için genelde evin odalarından odalarına uçup duruyor sonra gelip benim yanımda bitiyordu. Bir gün yanıma gelip beni gagalamaya çalıştı. O günden sonra en sevdiği eğlencesi oldum ev de bana zindan oldu. Bir akşam üstü tepemde durmuş bana “git gitt!” dedi. Sonraki günler şiddetini arttırarak devam etti. Ben de bu tahrik edişlere daha fazla dayanamadım. Son kez sahibimin kucağına zıplayıp onun kollarında mırımlandım. Ertesi sabah salon camından firar ettim. Biliyorum beni sokaklarda aradı fakat ben o Yakup canavarının yanına dönermiyim bir daha. Demek hayvanın da şeri oluyormuş. Dışarıda dolaşırken bir kedi çetesi gördüm. Beni öyle çok rahatsız ettiler ki sorma gitsin. Hele en haylaz olan Sarman Dobi beni altına alıp öyle patakliyordu ki tüylerim yoluk yoluk oluyordu. “Yeni bir gırtlak daha istemiyorum onu aramıza almayın” deyip duruyordu. Aman Allahım ne uyuz tiplerdi öyle. İçlerinden bir tanesi sanırım birkaçının annesiydi. Acıdı bana “sen bizim mıntıkamızda dolaşma yavrum. Bizimkiler gözünün yaşına bakmazlar. Hadi uzaklaş artık” dedi. Ben de öyle yaptım.

Onların bulunduğu mahalleden uzak bir yerde çocuk parkının olduğu bir bölgeye geçmiştim. Belki bir çocuk sever de annesi dayanamaz alır beni evlerine dedim. Umut işte ne dersin? Parktaki bir bankın üstünde oturup gelen giden anne ve çocukları izliyordum. Neden mi izliyorum e anneler bir yuvada şefkati belirler de onun için. Duyduklarıma göre çocukların da haylazı ve gaddarı feci oluyormuş kedileri canından bezdiriyormuş. İyi anne ama yaramaz çocuk olursa yine o yuvada duramam diye düşündüm. Tam o sırada “işte benim ailem” dedim. Marta'nın kucağında kış akşamları kendimden geçiyordum. Hele merakla bakan iri mavi gözleriyle kızı Sude ile çok iyi arkadaş olduk. Onun oyuncak evinde oturuyor o da bana numaradan fincanlarında hazırladığı kahveyi bir dilim pasta eşliğinde sunuyor ve biz misafircilik oynuyorduk. Mutlu mesut şekilde günlerimiz geçiyordu. Ta ki Sude kızarıp, hapşurup kaşınana kadar. Bir gün telaş içinde doktora koştular, geldiklerinde Marta ve eşi Ercan'ın yüzleri alı al moru mor olmuştu. O yetmiyormuş gibi bana da biraz soğuk davrandılar. Ertesi gün eve gelen büyük anne “Sude'nin hayvan alerjisi nedeniyle kesinlikle kediyi evden uzaklaştırmalısınız” dedi. Marta “ben Karamık'ı hiç kimseye vermem” dedi canım Marta'm .

Onlar isteyken büyük anne beni bilmediğim bu mahalleye bıraktı. Ah ah bir film şeridi gibi gözümünden geçti herşey neyse şimdi başka bir yuva için arayışlara başlamalıyım. Ama bu sefer “Alerji Testi'nizi olun, beni öyle alın” diyeceğim. Benim de prensiplerim var yok öyle hemen mırıldamak falan...

Serap Dostal

BU SES, BU EL, BU CAN BİZİM

Bu ses bizim;
Sabahında duyulan,
Yalaz yalaz yanan bir günün.
Ki kızıl bir dilbere benzer.
Uykumuzun işçi perdeleridir o açılan,
Ufukta beliren bir günün ayazında.
Kalkanıdır bu emek neferlerinin...

Bu el bizim;
O her yeni güne uzanan,
Dört mevsiminde koca bir yılın.
Mavi yakalı esvaplar içinde
Ve yeni örselenmişliklere gebe.
Biz ki yangın yeriye bile ortalık
Yollara düşen...

Bu can bizim;
Bir güneşle giden, bir akşamla gelen,
O altın sarısı, o nasırlı yıldızlarıyla
Koca bir aymazlığı uyandıran...

Soner Sezen

BİR NAKARATTA DURMAK

Şarkılar, insanın iç dünyasının aynasıdır. Her bir melodi, geçmişin yankısını, hataların yükünü, aşkın ve yalnızlığın izini taşır. Müziğin diliyle duygular şekillenir; hayatın anlamı bazen sadece birkaç dizede gizlidir.

Bu yazıyı kaleme almamın asıl sebebi, şarkılarla gülüp şarkılarla ağlamam. Eminim birçoğunuz da benim gibisiniz. Bazı şarkılarla susarız, bazılarıyla içimizdeki sessizliği haykırırız. Müzik, içimizi dökemediğimiz yerlerde sözcük olur, gözyaşımızı siler, kahkahamıza eşlik eder.

Hayat, kimi zaman bir kahvehanenin kuytusunda başlar. Günün yorgunluğu, kalbin ağırlığıyla birleştiğinde insan kendini bir sandalyeye bırakır. Bir şarkı çalar kulağımızda; belki Semiramis Pekkan'ın "Bana Yalan Söylediler" nakaratı gibi. O anda geçmişin yankısı yükselir. Bir zamanlar doğru sandıklarımızın aslında ne kadar kırılabilir ve yanıltıcı olduğunu anlarız. Şarkılar, bize hayatın görüldüğünden çok daha karmaşık olduğunu hatırlatır. Yanıltılmış olmanın verdiği çaresizlikle tanışırız. Çünkü bir melodi bazen yüzleşmekten kaçtığımız duyguların aynasıdır.

Ajda Pekkan'ın "Resim" şarkısında olduğu gibi, bir eski fotoğrafa bakarız belki. Zamanın bir yerinde donmuş, ama kalbimizde yaşamaya devam eden anılara. Herkesin gözünde farklı yansıyan bir hatıradır o resim. Şarkı, bir aşkın silik ama derin bakışlarını çağırır hafızamıza. Her zaman sevdiğimiz o "resim", geçmişin içimize kazıdığı izlerden biridir. Müziğin diliyle hatırlamak, bazen yaşadığımızı yeniden hissetmektir.

Sonra Sezen Aksu'nun o içimizi titreten sesi yükselir: "Bile Bile, bile bile..." Suskunlukla iç içe geçmiş bir farkındalık hali. Kimi zaman bile bile yanlış yaptığımız anlar gelir aklımıza. Bir melodinin içinde dolaşan pişmanlık, kendi ellerimizle kaybettiğimiz umutları gösterir. İnsan bazen yalnızca "bile bile" yürür bir sona doğru. Ve o sona yaklaştıkça, aslında asıl sorunun ne olduğunu fark eder: Kendimizle yüzleşmek.

Müslüm Gürses'in "Nilüfer" şarkısıyla birlikte, daha derine ineriz. Gürses'in sesiyle yankılanan her dize, kalbin kırık yerlerinden geçer. Terk edilmişliğin, kaybolmuş bir sevdanın içimizde bıraktığı boşluğu gösterir. Sevgi, bazen bir çılgılık gibi yankılanır içimizde. Ve biz, farkında bile olmadan geçmişin izlerini taşımaya devam ederiz. Bir şarkı, sevilmenin ve terk edilmenin iç içe geçmiş halidir.

Ve sonunda Erol Evgin'in "Bir de Bana Sor Bana"sı gelir. Her şey bir araya gelir o an. Bütün yaşanmışlıkların, kayboluşların ve soruların ortasında, cevap içimize doğar. Belki de hiçbir cevap dışarıda değildir. Belki de "Bana sor, ne olduğunu biliyorum," diyen bir iç ses vardır bizde. Şarkı, geçmişin anlamını çözerken, geleceğe dair ipuçlarını da bırakır. Sorularımızın yanıtı dışarıda değil, içimizdedir.

Şarkılarla kalın ve hep mutlu olun.

Bir gün bir nakaratta, kendinizi yeniden bulmanız ve yolunuza umutla devam etmeniz dileğiyle.

Bengü Naz Türkmen

EZELİ MAĞLUP

Gitmek... Kalmaktan korktuğumuz içindir belki de. Kalan, tüm yükü gönlünde taşır, taşımaya mecbur bırakılır ya da. Giden, ruhunu arkada bırakmıştır çoğunlukla, geride kalana emanet etmiştir onu. Emanet ağırdır, kalan istemez ama kaçamaz da. Kalan susar, kalan çürür, kalan ölür.

Didem Madak “Neden her aşk, bir kadının cenazesini kaldırır mutlaka” der ? Kadın, kalacağını düşünmez hiç, teslimdir. Bir dünya yaratır kendine, bir hayal kurar, arkasına bakmaz. Sonra... Dünya yıkılır, altında kalır.

Kalmak... Uzatır çileyi, tekrar başa sara sara söyletir adama derdini. Kalanın tesellisidir anlatmak... Anlatır efkarlanır, anlatır bir şarkı patlatır, anlatır şiire sarar. Anlattıkça canlanır, anlattıkça nefes alır, anlattıkça usul usul söner bir mum gibi...

Kalan, yorulur. Onu yaşamaktan böylece kendini duyamamaktan yorulur. Yoklukla boğuşmaktan, havanı suyla dövmekten yorulur. Galibi olmayan bir savaşın onurlu bir kahramanı olarak kendini kandırmaktan yorulur.

Fatma Zehra Demir

YALNIZLIĞI ESKİTMEK

Yalnızlığı bir kundurasızlık mahzeninde eskittin sen,
Şaşkınlığını unuttun bir yanılısamanın koridorlarında,
Gergeflendin gölgesi kesik makasların arasında,
Bir bilincin ya da bilinçsizliğin yanında,
Gergeflendin, harflerin bir basamak oldu kelime ovalarında,
Şehirleri okurdun sen bir gözlüksüzlüğün imbiğinde,
Kendi ihtişamsızlığını okurdun hayalsizliğin ufuksuz tepesinde,
Kurutulmuş bir yaprağın nefesinden hissederdin,
Bir insanın yaşamını ya da yaşamsızlığını,
Balkonsuz meskenlerin tebessümünü anlatırdın kalender bakışını,
Bakışınla bir çocuğun balonsuzluk hüznünü kaldırırdın parmaklarından
Rengârenk bir oyunun ortasında dengeni sağlamaya çalışırdın,
Gün geceye bakardı,
Gece güne sarkardı,
Yalnızlığı bir kundurasızlık mahzeninde eskittin sen,
Yalnızlığı eskitmek hâkikât perspektifinde kolay mıydı?

Erçağ Akarca

SİĞINAK

gözlerinden akan bir damla yaşta,
râzıydım boğulmaya.
çünkü hüznün bile albenili,
kederin bile sevginin en yalın hâliydi bana.
yüzünü asan kederin gölgesinde üşürdüm,
üşüdükçe kirpiklerine sığınır,
sığındıkça senle dolar taşardım.
bir iç çekişinle sarsılırdı zaman,
suskunluğumla tutunurdum hayata,
yine seninle tamamlanırdım.

İrem Demirci

GÖRSEM HATIRLARIM BELKİ

İçimde bir yerde nicedir dikemediğim bir sökük var. Sağa da dönsem sola da dönsem düşünceler kayıveriyor. Sökük hiç kabuk bağlar mı? Kenarı yırtılmış ve üstüne yama yapılmış şeylere baktığımda onların da bir süre sonra eskidiğini görüyorum. Ama benim sökükler yama yapılacak cinsten değil. İçinde koca bir yetersizlik mevcut. Yaşlı, aksi bir kadın çıkıp “hıh!” deyip boşluğa geri dönüyor. Aynada bedenime baktığımda onu görür gibi oluyorum. “Elyaf getireyim de bari onu koy oraya! Manyak kadın, boşlukta boğuluyorum senin yüzünden!” dediğimde inceden pis pis sırtıyor. İnanılır gibi değil. O kadını hiç mutlu edemedim. Bazen, hoş müzikler açtığımda uzaklara bakıp iç çektiğini görüyorum o kadar. Yazı yazmamdan memnun. Benden başkalarının da canını sıktığını gördükçe hoşuna gidiyor. Eskiden, belki de çok eskiden onu kırmışlığım vardır. Hiç dinlememek değil, onu duyamayacak kadar sağır bir benlikte yaşıyordum. İnsan en büyük üç maymunu kendine oynar. Başkalarına ne kadar görünür olursak o kadar önemli, başkaları bizi ne kadar duyarsa o kadar yaşarız. Kör, sağır ve dilsiz olduğumda o huysuz kadına çarptım. Ne düşündü veya ne gördü asla öğrenemeyeceğim. Yavaşça kendime yöneldiğimde önce duyma sonra görme duyum geldi. Onu görünce korktum tabii. İnsan iç yüzünden güzel bir şey bekler. Hatta ben içimde bir at bile görmeyi bekledim. Çıka çıka bu manyak, vahşi kadın çıktı. Dilimin çözülmesi zaman aldı. Çözüldükçe yazmaya başladım. Aslında onu taklit ediyorum ve bundan hiç rahatsızlık duymuyor. Şimdi konuşmaktan ziyade daha çok yazıyorum.

Görsem hatırlarım belki,
İncecik sökükleri
Bir avuntu ipliği tenimde
Derinimde, en içte.
Hırçın bir ata
Sahipsiz bir kök bulmuş
Dallarında, onun çığlığı
Gülersin belki,
Satırlarımdan çok sonra.

TANRI'NIN OYUNU

Durduk yere Âdem ile Havva kandırıldı.
Şeytan, durduk yere yaptı bu kötülüğü...
Durduk yere yerçekimini buldu Newton,
Elma durduk yere kafasına düştü...
Her şeyin "suçlusunu" ya da "nedeni" elma idi.

Durduk yere ayrıldı sevenler,
Baba, durduk yere kızını vermedi oğlana...
Durduk yere buluştu bu bedenler,
Erkek ve kız, durduk yere sevişti...
Her şeyin "suçlusunu" ya da "nedeni" sevgi idi.

Durduk yere yazıldı bu şiir,
Şaire ilham durduk yere geldi...
Durduk yere ağladı şair,
Ortada hiçbir sebep yokken durduk yere ağladı şair...
Her şeyin "suçlusunu" ya da "nedeni" şairin fark edilmeyen duyguları idi...

Ne durduk yerde
Şeytan kandırdı, elma Newton'un kafasına düştü,
Baba kızını vermedi, erkek ve kız sevişti,
Şaire durduk yere ilham geldi ne de şair durduk yere ağladı...
Bir sebep vardı, en derinlerde saklı... Tanrı'nın oyunu...

İrem Günerkan

SEN YİNE DE BANA SAATLERCE BÖYLE GÜL

GülüŖünün tek katresi dingin okyanusta dalga olur
Mütemadiyen peŖimden gelir durur
Ne yapar eder sahilde beni bulur
Sen yine de bana saatlerce böyle gül

Beni ne dost kabul eder ne düşman reddeder
GülüŖünün tiryakisi olmuŖum tütünden beter
Kör karanlıkta mağmum ciğeri me çiler
Sen yine de bana saatlerce böyle gül

Bir sefer alan gülüşünün hazzını
Sahiplenir yaraların en onulmazını
Şimal rüzgârı getirir nedametin mahzun çığılığını
Sen yine de bana saatlerce böyle gül

Küllenen kordum alevlenmişim
Tek cürmüm var onu da kabullenmişim
Gönül mahkemende müebbet yemişim
Sen yine de bana saatlerce böyle gül

İki adım ötede naçar bir güldüm
Günlerden bir gün çetin bir savaŖa düŖtüm
Bu sevda savaŖında da Ŗehit düŖtüm
Sen yine de bana saatlerce böyle gül

GülüŖünün zehri kanıma karışınca
Apansızın bir köŖe başında Allah'a kavuşunca
Dudak çukurun ebedî kabrim olunca
Sen yine de bana saatlerce böyle gül

Kaan Ramazan Çakalı

NAZLI GÜZELİM VERKÂ!

Benim nazlı güzelim verkâ!
Sevda kraliçemsinbu masalda.
Saçların savrulur bâd-ı sabâda.
İzlerim bu temaşayı hoş duygularla.

Benim nazlı güzelim verkâ!
Kapılmışım senin tılsımlı müjganlarına.
Sürmelerin benim sığınağımdır bu ahir zamanda.
Leblerinden dökülen sözler tatlı bir nağme gibi çalınır kulağıma.

Benim nazlı güzelim verkâ!
Gamzelerin benzer ab-ı hayata.
Şenlik merasimi sunar ruhuma.
Beni alır götürür aşk kokan diyarlara.

Mihriban Cesur

BEYAZ MELEK

Hani duru bir göle
Bir yağmur damlası düşer de
Su titrer ya
Sen gelince su misali kalbim
Ama sen bilemezsın.

Hani bir ilkbahar sabahı
Pencreni açarsın da
Odana mis gibi bir bahar dolar ya
Seni görünce içime baharlar dolar
Ama sen bilemezsın.

Hani bazen bir bulut çöker
Canın sıkılır bunalırsın
Güneşi arar gözlerin
Göremez mavisini göklerin
Sonra ansızın bir güneş doğar da
Dünyan aydınlanır ya
Sen gülünce içime güneşler doğar
Ama sen bilemezsın.

Ersin Sarak

BAĞRI YANIK

Ne anlarsın, feryat figan,
Hüsrana uğramış bağıri yanık.
Bu ne illet dolu cihan,
Telkin dinlemez, bağıri yanık.

Kımıldatır mı ansız şehvetler,
Yorgun ruhun cevherini?
Uğruna yazılsa gazeller,
Bulur mu gidecek yerini?

Zamansız açmış bir fidan,
Baharın gelişine hayran.
Ya don vurursa kanadına,
Kıptar mı baharı buhran?

Eğmiş başını, gidiyor kaldırmadan,
Dalgın dalgın, bağıri yanık.
Hayat yeşermiş kaldırımdan,
Sorsana, nasılmış bağıri yanık?

Mert Ertap

GARİP GARİP YAŞIYORUM

Gerçek değil sanal oldum!
Garip garip yaşıyorum...
Keder ile hemhâl oldum,
Garip garip yaşıyorum...

Malayani oldu derya!
Hiç istemem mal ve eşya!
Benden gitti sefil dünya!
Garip garip yaşıyorum...

Hayat niçin çok ağdalı?
Aşktır insana faydalı,
Kalbim daima sevdalı,
Garip garip yaşıyorum...

Hayat soyut değil somut,
Başıma konan kuş, umut,
Ecel bekliyor bir komut!
Garip garip yaşıyorum...

Sükûti'ye dosttur mehtap
Kimseler düşmesin bitap!
Canlar sizedir bu hitap,
Garip garip yaşıyorum...

Hızır İrfan Önder

DİPLOMASİ

Artık az yorgun çokça umutsuz
Kayıp gölgelerin buluşması
Oysa ne kadar muhtacız iki çift
Tatlı itirafa

Karşımda oturuşun mizahi bir diplomasi
Bir değişim arzusu
Gerekçeli yalnızlığımızın, yanlı savunması.

Çağlar Saruhan

ŞAIRİN KALEMİ

Kitaplar okundu,
Plaklar sustu.
Geride kalan o boğucu uğultu,
Ne zaman doğacak yarının umudu?

Bir his ki ağrıtır kalbi.
Köreltir yüreği ve boğar kişiyi.
Bu buhranın sancısı hiç geçer mi?
Acı ile doludur şairlerin kalemi.

Ömürlerin en acısı yazılsın bahtına.
Zaferlerin en zayıfı işlensin tahtına.
Ne zaman kavuşacak şair baharına?
Sümbül kokuları ne zaman ilişecek ruhuna?

Ve şairin baharı gelir,
Ölü papatya kokuları ruhu terk ediverir.
Ruhu sümbüllenen şair,
Kaleminin mürekkebi bitmiş şairdir.

Gamze Ay

ZAMANIN UCUNDAKİ NAKIŞ

Sen ki
Gölgelerin içinde bir ışık kırılması,
Parmak izlerimde kaybolmuş bir kâinat gibisin
Her dokunuşun, karanlığa atılmış bir çividir
Suskunluğu delmek için.

Taşın içinde poyraza kesip esen bir hikâyesin
Çatlaklarından sızıyor bir ilkbahar.
Yokluğumun haritasını çizerken tenin,
Kayıp bir pusulayım oysa ki ben
Kuzeyim senin güneyinde.

Sesin, zamanın kırık bir aynası;
Yansıyan her hece, başka bir evren.
Dudaklarımda unuttuğum kelimeler
Senin nefesinde yeniden doğuyor:
Dilsiz bir ilahinin sırrına evriliyor

Biliyor musun ?
Kopuk bir ipin ucunda sallanırken,
Düşmek değil, sarkmaktır özgürlük
Seninle her düşüş, bir kanat çırpış.
Gök kubbeye kazınmış iki çizgi:
Başlangıcı ve sonu olmayan...

DİLDE HAYAT VAR

Dil, insanlar arasında anlaşmayı sağlayan bize ifade özgürlüğü sunan bir iletişim aracıdır. Sözlük anlamı; insanların düşündüklerini ve duyduklarını bildirmek için kelimelerle veya işaretlerle yaptıkları anlaşma, lisan. Aynı zamanda milletimizi birleştiren, koruyan, ortak paydada buluşmamızı sağlayan sosyal bir kurumdur. Ana dilimiz; elimizdeki meşale, kültürümüz, varlığımız, kimliğimiz, geleceğimiz, çocuklarımızdır.

Her olay ve oluşum gibi dilimizin de geçmişten günümüze tarihi bir gelişim süreci vardır. Bu dönemlere kısaca göz atalım. Eski Türkçe; Göktürk, Uygur ve Karahanlı metinlerinden oluşmaktadır. Daha eski dönemi soracak olursanız, karanlık çağ olarak adlandırılıyor ve başka dillerle karışık olarak kullanılıyor. Göktürkler tarafından yazılan, 'Orhun Abideleri' bizim için büyük önem taşır. (Türklerin bilinen ilk alfabesidir). Yazıtlar, 1889 yılında Moğolistan'da Orhun Vadisi'nde bulunmuşlardır. 1893 yılında Danimarkalı dilbilimci Vilhelm Thomsen tarafından, Rus Türkolog Vasili Radlof'un da yardımıyla çözülmüş ve aynı yılın 15 Aralık günü Danimarka Kraliyet Bilimler Akademisi'nde bilim dünyasına açıklanmıştır. İlk Müslüman Türk devleti olan Karahanlılar döneminde de İslami değeri büyük olan; Divanu Lügati't Türk, Divan-ı Hikmet, Atabetü'l-Hakayık, Kutadgu Bilig gibi ünlü eserler yazılmıştır. Sonraki süreçlerde Batı Türkçesi, Eski Anadolu Türkçesi, Osmanlı Türkçesi, Doğu Türkçesi gibi bölümlere ayrılan dilimize başka toplumların özellikleri de yansımıştır. Çağdaş Dönem Türkçesi ise, şu an konuşmakta olduğumuz ve Türklerin yaşadığı bütün bölgelerde konuşulan dildir.

Dilimiz, kelime haznesi bakımından oldukça zengindir. Bu sayede zihnimizin derinliklerinde binlerce kelime saklıyoruz. Onları besliyor ve zamanla geliştiriyoruz. Okuyoruz, yazıyoruz, konuşuyoruz, düşünce tarzlarımızı ortaya koyuyoruz. Bize verilen bu özgürlüğü ne derecede kullanıyoruz bilmiyorum ama büyük bir cevher, şahane bir derinlik... Bütün kapıları açan, imzaları atan, adalete, hukuka, eğitime, sanata, bilime değer katan dilimiz değil midir? Sesler harflere, harfler kelimelere, kelimeler cümlelere, cümleler paragraflara, paragraflar hayatlara sahne olmuyor mu? Örneğin; dünya haritasında yerinizi arayan bir turistin, konumunuza eriştikten sonra baktığı ilk şey konuştuğunuz dildir. Ülkenize gelmeden önce birkaç kelime öğrenip hazırlık yapmak ister. Dünyada da dilinize verilen önem; sürdürdüğünüz politika, ekonomi, eğitim, sağlık ve üretimle doğru orantılı olarak artar ya da azalır. Bizim gibi hala gelişmekte olan bir ülkeyse, gelişmiş olan ülkelerin dilini keşfetmeye ve öğrenmeye devam edersiniz. Üretilen makineler, araçlar, tarım, hayvancılık, bilimsel ve tıbbi buluşlardır dilinizi dünyaya tanıttacak olan. Bu çalışmalarla sesinizi duyurup kapıları açabilir, ön sıralara oturabilirsiniz. Sanata ve edebiyata kıymet veren bir milletseniz; tiyatro, sinema ve yazarlarınızın başarılarıyla ödüller kazanabilir yeni projelere sahip olabilirsiniz. Kendi yerinde sayan bir millet, üstün kelime dağarcığına da sahip olsa bu çarkın içinde yavaş yavaş erir. Önce birbirimize karşı doğru ve düzgün konuşmayı öğrenelim sonra dünyaya tanıtırız dilimizi diyorsanız orada da haklısınız. Patron çalışanına, öğretmen öğrencisine, doktor hastasına, anne çocuğuna iletişimle yaklaşır. Doğru iletişim memnuniyet, yanlış iletişim tartışma yaratır. Çoğu zaman daha fazlası...

Dilimiz; vatanımız, ailemiz, ekmeğimiz, işimizdir. Var olduğu sürece varız ve değerliyiz. Yaşayacağın başka ülkeler olsa bile arkanda bir tarih, dil ve bayrağa sahip olduğun bildiğin müddetçe kendini güçlü hissedeceksin. Dilini kaybetmek şuurunu kaybetmektir çünkü. Düşüncelerimi dilim döndüğü kadar anlatmaya çalıştım. Dilden dile sevgiyle...

Dilşah Gül

TARİHİ ÇINAR AĞACI

Sert rüzgârlar gövdesini yalayıp geçti. Senelerce Gök Dağın insanı iliklerine kadar donduran soğuğuna dimdik kafa tutmuştu. Nelere şahit olmuştu yaşlı bedeni. Kökünü var gücüyle kemirenler, dallarına kumaş bağlayıp ondan medet umanlar, kabuklarına ona sormadan kendi izlerini bırakanlar... Ah hepsinden kurtulmuştu da gövdesine kazınanlar bir türlü geçmiyordu. Sevmezdi üzerindeki doğal olmayan kargacık burgacık yazıları. Şimdi bunu yapmaya kalkacak biri olsa en yakın arkadaşı karşısına dikilirdi. Böyle söylediğine bakmayın Kenan ufacık tefecikti ama köyün en koca yüreklisiydi. Dünden bugüne özlemişti onu. Çınar Ağacı iç çekti ve karanlığa baktı. Henüz sabahın körü denilecek vakitti. Bu saatlerde yeni günün dinginliğine havanın ayazı yoldaşlık ederdi. Az sonra sokağın başında köyün imamı görüldü. Sabahın sükûnetini aralamak için ellerini arkasına bağlamış, başı önünde camiye doğru yürüyordu. Açılmamış hediyelik eşya tezgâhların önünden geçerken mahallenin köpeği Bıcır hırladı imama. Adam ilk defa gözlerini yerden kaldırdı. “Bu itin de derdi benimle,” dedi ve bir dua yerleştirdi ağzına, uzaklaşana kadar mırıldandı. Evlerin kapıları yavaşça açıldı. Üç kişi daha imamın arkasından camiye girdi. Az sonra minareden gelen içli içli ezan sesine Bıcırın havlaması eşlik etti. Çınar Ağacı solgun gözlerini tekrar kapattı. Göz kapaklarını kırpıştırarak açtı. Yok, uykusu kaçmıştı bir kere. Köşedeki fırından odun ateşinde pişen ekmeğin sıcak, iştah kabartan kokusu ortalığa yayıldı. Bu koku insanları cezbederdi de Çınar Ağacının yananın kendi türü olduğunu düşününce içini titretirdi. Gün ışığıyla köylünün karşılıklı kurulan tezgâhları birer birer açıldı. Çınar Ağacının gözleri her günkü gibi tek bir kişiyi aradı. Birazdan ıslık çalarak, elini kolunu sallayarak ona doğru koştu Kenan. “Selam dostum,” diyerek ince parmaklarını sert kabuklarında gezdirdi çocuk. “Şimdi turist kafilesi gelir. Dükkânı açıp, siftahın en ballısını yapayım,” dedi ve gövdesine en tatlı öpücüğünü kondurdu. “Günaydın ufaklık,” diye içinden geçirdi Çınar Ağacı ve mutluluktan dalları titredi

O olmasa Şu Allah'ın unuttuğu kuş uğmaz kervan geğmez yere kimse uğramazdı. Adı ęıkmıŐtı bir kere bin yıllık diye. Duyan onu gormeye geliyordu. İŞte koca bir otobüs dolusu insan sırf onun için yollara revan olmuştu. Otobüs sarp yokuŐlara gögüs vererek son dönemeğten de geçip köy meydanına ulaŐtı. Őoför dar sokakta park edecek yer güğlükle buldu. Motorun iç yakan hırıltılı sesi bir anda kesildi. İğeriden ęoluk ęocuk hızla kendilerini dıŐarıya attı. Her ęıkan önce havayı kokladı sonra soluğu ęınar AĞacının yanında aldı. AĞacın önünde, arkasında, sağında, solunda saatlerce gruplar halinde fotoğraf ęekildiler. O sırada Kenan'ın yüzü parlıyordu. Fotoğraf faslı bittikten sonra sıra ęınar AĞacının karŐısındaki kahvehanede oturup soluklanmaya gelmiŐtı. Kenan seręe gibi uğtu masadan masaya. Misafirler geldikleri gibi hızla otobüse doluŐup yola koyuldular. Kenan kalanları toparlayıp elinde gazozuyla ęınar AĞacının gölgesine oturdu. Bir kova suyu da arkadaŐının köklerine döküp onu ferahlattı. Bugün kaç otobüs gelir oyununa tutuŐtular.

Kenan, “Böyle giderse yaz sonuna kadar Őehirdeki liseye gidecek parayı biriktiririm,” dedi ve minnetle sarıldı ęınar AĞacına.

“Ustamı kızdırmadan iŐimin baŐına döneyim. Hadi ikimize de kolay gelsin,” diye ekledi.

ęınar AĞacının zaman içinde, köklerimi sökün beni de artık rahat bırakın diyen sessiz ęıĐlıkları da oldu. Ah yaşamak ne güzel diyerek haykırdığı anları da. Her Őeyden vazgeğtiği bir günde Kenan'la tanışmıŐtı. Yosun tutmuŐ ruhu onun minik dünyasıyla yeniden doğdu. ęınar AĞacı, arkadaşı yanından uzaklaŐırken, “Köklerim el verdiği sürece senin hayallerini geręekleŐtirmek için yorgun bedenimi insanlığa sergilemeye devam edeceğim,” dedi ve uzaklara daldı.

Eda Ketenci

CEHENNEM YERİYİM

Ben; ne mûtluluğu yazan bir kalem
Ne de kederi silen bir silgiyim
Bir yanım hüzündür bir yanım elem
Her savaştan sonraki yenilgiyim

Kırık dökük bir kalp dünyâda varım
Hep eksik kalmış hep öteki yarım
Küskünüm; hayâllerim bile yarım
Yani ben mûtluluğun tâ dibiyim

Otuz üçte yitirmişse mecâli
O insânın olur mu ideâli?
Sanmam; dokunduğum her şey hayâlî
Bir yok bir var ki, hayâlet gibiyim

Üzerimden geçmiş kaç tane Fırât
Silmiş ve süpürmüş ne varsa heyhât!
Bekliyor önümde hazin bir sırât
Ölmüşüm sanki Cehennem yeriyim

Yenilgiyim her savaştan sonraki
Tâ dibiyim ben mûtluluğun yani
Gibiyim hayâlet, bir yok bir var ki
Yeriyim Cehennem ölmüşüm sanki

Ozan Ebedî

HIDIRELLEZ

Çok eskiden -ki bu eski kimileri için çok yakın geçmiş olsa da benim için çok eski - Fatif Bloklarında otururken evimiz bahçeye bakan, balkonlu ve çok güzel anılara kucak açan bir evdi. Ablamın ,benim bütün arkadaşlarımız gelir ;annemin harika mantısını yer, üstüne çaylar içilir,şen şakrak gülüşlerimiz bahçeyi doldururdu. Mezara bakması bile kimseye kötü hissettirmezdi çünkü mezar yemyeşil,açık ve bakımlıydı.Bir iki gitgelden sonra orayı herkes orman sayar , iğde ağaçlarına karşı bakan bahçede kimi gizli gizli duman tüttürür, kimi geçen arabalara bakar,kimileri sohbet ederdi. Kendi mahallesinde kaçak göçek sevgilisiyle görüşen arkadaşlarımızın annemden komşulardan izin alıp sevgililerini bile bahçeye davet etmişliği vardı.Ama burada istirahat ederim yanlış düşünmeyin;gerçekten çok eskiden dememin de sebebi bu zaten:Çocuk -kimin sevgilisi ile - gelir;banka oturur,kalabalık kız grubu arasında sevgilisi ile bakışır,birlikte çekirdek çitlenir ,çay içilir,nadiren de olsa korku hikayeleri anlatılırdı . Ve sonra da çocuk ceplerine doldurduğumuz çekirdeklerle yollanırdı, yolda da kaldığı yerden devam edebilisin sohbete diye.-Belki.-

Bahçenin ortasında küçücük kare bir havuz,etrafında da söylediğim gibi karşılıklı iki bank. Havalarda güzelse yağmurlar, kilimler serilirdi.Büyükten küçüğe her köşede bir alem ,bir gır gır ,şamata .Ramazanlarda seccadeler serilir,toplu teravih namazları kılınırdı;biri nişanlanacaksa hazırlıklar bahçede elden ele yapılır;yaşça lise çağlarında olan bizler okey,kızma birader oynardık. Herkes evine çekilince de bahçe katında olmanın verdiği imtiyazla gece geç saatlere kadar beklerdik.Genellikle annem, ablam ve ben .Babam hep uyurdu .Sahi konumuzla alakası yok ama babam hep uyurdu. İşte yine böyle bir gün, hava güzel ,bahçe dolu .Hem de belki 20 kadınla.Üstelik günlerden Hıdırellez ve kadınların hepsi beyaz örtmeli. Örtme bizim oralarda başörtüsüne verilen isim.- Yatıyorlar kalkıyorlar, okuyorlar, zikir çekiyorlar. Sebepleri,niyetleri ,duaları ,istekleri,hayalleri o kadar çok ki saat olmuş bir yine de durmuyorlar. Ver Allah'ım ver ,Amin Allah'ım amin, Şükür Allah'ım şükür. Biz de genç ergenler olarak fırsattan istifade bir ağaç altına uzanmış hayal kuruyoruz;eyleme geçmeden sadece düşünerek.

Derken... Yolun kenarından geçen iki gencin önce ayak seslerini duyuyoruz.Yaklařtıķça da konuştuklarını .Günün anlam ve öneminden habersiz , gecenin bu saatinde muhtemelen bir vardiyadan çıkmış ya da kahveden dönüyorlar.Konu cinler,tövbe hatta  harfliler.Biri diyor ki ben korkarım diğeri diyor ki öyle bir Şey yok .Tam o esnada beyaz rtmeliler secdeden kalkıyor ve bahçe birden bembeyaz kafalarla doluyor.İki yakışıklı çığlık depar atarken biz de kahkahalarla karnımızı tuta tuta gülüyoruz.Beyaz örtmeli kadınlar da gülüyor.Mezara karşı gülen kadınlar , iki genç adamın korkuları ve benim canım arkadaşımla kurduğumuz hayaller... hep çok zelsiniz.

O yılın Hıdırellez dilekleri kabul oldu mu bilmiyorum ama bu yılki dileğim yine o kadar temiz ve o kadar kahkaha dolu anılar .Hızır ile İlyas 'a selam olsun!

Beyza Kiraz

HEVES

Aklımda dönüp duruyor bu sıralar
Nereden esti bilmem ama
İçimde sürekli bir 'heves' bahsi var
Sanki elimden kayıp gidiyor şevkim
Adım atmaya her heves ettiğimde
Neden, bu aynadaki halsiz suret kim?
Defterlerim bitmiş, bitirilmemiş öykülerle
En güzel kıyafetlerimi hazırlayıp akşamdan
Sabahına giymişim aynı eski püsküleri
Bir hevesle alıp unuttuğum gitar gibi
Duvara dayanmış çürüyor heyecanlı gençliğim
Ya da belki bu şiir gibi
Bir hevesle başlamışım
Ortasında hevesim kaçmış da yarım bırakmışım gibi

Berfu Kayra Karaman

SONRADAN SONRA

Keskin bir buz beyazı sonrası,
Yenice çiçeğe durmuş,
Gövdesine su yürümüş,
Tomurcuk kokulu ruhu...

Parçalı bulutlu semanın,
Umudu sürükleyen esintilerle,
Yerle yeksan olduğu andan beri...
Güneş gelip oturmuştu gözlerine !

Sesine kuş sesleri karışıyordu,
Ilık ılık ve derinden...
Ayan beyan bir gizlilikle ,
Sessiz sessiz şarkılar söylerken ...

Yeşillerle süslenirken bozkırlar,
Bir gölge arasında,
Kokusunu taşıyan rüzgarla irkildim!
Ve anladım :
Bahar gelmişti,
Çoktan uyanmıştı tabiat...
Sırf o geldi diye !

Hepsi bir anda olmadı ama!
Önce oldu,
Sonra oldu,
Sonraysa sonranın sonrası...

O kadar kolay değildi,
Yaşarken cenneti yaşamak...
Siyahın içinden,
Ton ton renkler doğurmak,
O kadar kolay değildi..!

Yasemin Ocak

KANAYAN KALPLER ÇİÇEĞİ

Bilmem ki senin Şu bakışında
Hangi gülün sevdası gizlidir
Gözlerimin içine bakan sen misin,
Yoksa gönülden ırak resmin midir?

Hayır bilmiyorum henüz kimsin, nesin
Tertemiz gülüşü içimi yakmış birisin
Ben en sessiz feryatlarımla sensiz gibi
Kim bilir belki sen de bensiz gibisin.

Sen ki hem umutlu bir bekleyiş;
Hem de en çaresiz vuslat gibisin
Gönlüm! Bilirim bu haklı serzeniş
Sen imkânsız bir sevdaya gebesin.

Benim düşlerim kırıktır, basmayasın
Yüreğimin teli kopuktur, tutmayasın
Allah aşkına söyle! Fikrimi yormayasın
Bana mısın, benden gayrısına mısın?

Şimdi bu biçarenin ıssız yüreğinde
Ağlayan bir filiz mi peyda oluyor?
Mademki yeşermeyecek senin elinde
Bu gönlü bu biçare ne diye taşıyor?

Ümran Pekşen

MOR YALNIZLIKLARIM

Mor yalnızlıklarım var benim,
İpektendir — giyilmez.
Dokunsan dağılır belki
Bir çocuk suskunluğunda,
Akşamın en yorgun saatinde
Gölge gibi sokulurlar yanıma.
Ne konuşur ne susarlar,
Sadece kalbimi ağrıtırlar.
Kendimi anlatamadığım
Her cümlede çoğalırlar.
Bir iç çekişin rengine boyanır,
Mor salkımlara asılırlar.
Mor yalnızlıklarım var benim
Her biri ayrı bir dalda yara,
Kimseler görmez onları.
Bir ben bilirim ağırlıklarını,
Kırılmasınlar diye içimde.
Ellerinden tutarım onların
Mor yalnızlıklarım var benim,
Ne giyilir ne soyulur ne unutulur .
Sadece yaşanır sessizce,
Sadece hissedilir çığlıkları en dipte.

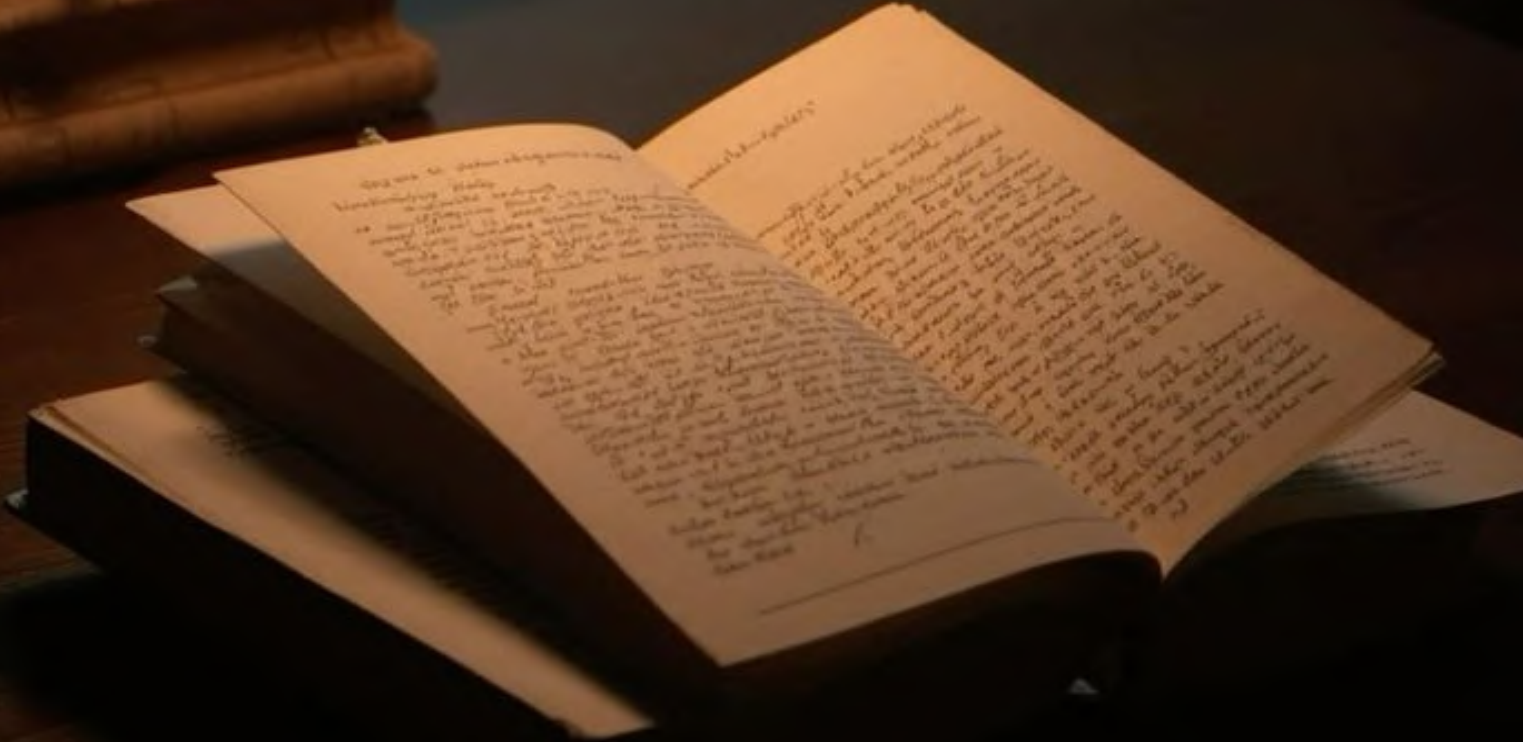
Nevin Erkan

ARAF

Şiir yazmak istiyorum.
dimağım kısıtlı,
ilhamım sakat,
ruhum geçkin,
kâğıdım bezgin,
kalemim bitik.

Seni uğurlamak istiyorum.
testim kırık,
sular kesik,
uykum kaçık,
günüm hazan,
sonum araf.

Başak Akyüz Tumba

KARAR

“Anneanne” dedim, viskisinden bir yudum alıp koltukta arkasına yaslanırken.

“Ben Serdar’ı aldattım!”

Oh... Hepsi buydu işte. Söyleyip kurtulmuştum.

Kâbus dolu bir gecenin sabahı soluğu onun evinde almıştım. Kapıyı açan evin çalışanı Belgin Hanım “Suzan Hanım banyoda şimdi çıkar” deyip, beni salona aldığı anda geceki kâbuslarım gündüz vardiyasına başlamıştı. Boğucu bir ağustos günü için buz gibiydi içerisi. Anneannem köklemişti yine klimaları.

Tepedeki koruların içine gizlenen villadaki pencereye yaklaşıp, boğazı seyretmeye başladım. Cam bölmeli dolapta duran uzun sarı saçlarım, mavi gözlerimle üç yaşımın bana gülen fotoğrafına dalıp gittim. Büyükbabamın antika merakı yüzünden kırarım dökerim diye, doyasıya yaşayamamışımdır çocukluğumu bu evde. Alışkın olduğum tedirginlikle kırlentlerin simetrisini bozmadan oturdum tekli koltuğa.

Üst katın merdivenlerinden ayakkabısının tıkırtıları eşliğinde inen anneannem “Canım çok bekletmedim değil mi?” diyerek sarılmıştı boynuma. Boyayla kapattığı sarı saçları, yaşlılık lekeleriyle süslenmiş ojeli elleri ve gözlüğünün tepesinden bakan iri mavi gözleriyle az da olsa su serpmişti içime; varlığıyla.

“Büyük baban yokken anlat” dediğinde dilimdeki baklayı aniden çıkarıvermişim. Duymakla duymamak arası bir ifadeyle başını eğip, kulağını uzatmıştı bana. Duymuştu anlamıştı beni ona şüphem yoktu. Beyin faaliyetlerini rapor eden gözleri yalan söylemezdi.

“Ne zaman oldu bu” dedi.

“İki hafta falan oluyor.”

“Eee neler geçiyor aklından, daha doğrusu ne hissediyorsun? Pişman görünüyorsun anladım da... Bunun nedeni sadece yanlış bir şey yapman mı? Yoksa duyduğun zevkten rahatsız olman mı?”

Ya bir dur be anneanne önce bir şaşır her insan gibi, bir panikle, ne bileyim işte biraz sendele... Tamam duygu fakiri zekâ küpüsün de bu kadar da soğukkanlı olunmaz ki. İşaret parmağını gözüme sokmasan da hata yaptığımı hissettir bari. Robert Kolej de insanı böyle mi yetiştiriyorlar?

“Önce dürüst ol kendine” diyerek devam etti beylik sözlerine. Ne kendine, ne Serdar’a ne de -o her kimse- ona haksızlık et. Biraz sabır, biraz zaman... Her şey girer yoluna, merak etme.”

Yoo bu bir taktik olmalı. Kesinlikle. Önce bülbül gibi şakıtacaksın beni sonra da?... Ama bu konuyu ben mi bu kadar abartıyorum acaba? Hem o bana ne zaman kızdı ki ne zaman beni yargıladı? O annem gibi olmadı ki hiçbir zaman.

“Faili malumun adı Eren mi?”

Aman Tanrım hâlâ unutmamış. Pes...

“Evet.”

Nasıl oldu diye sormasından utanıyorum, inşallah sormaz. Hem özelimi ihlâl etmesi hoşuma da gitmez. Ne yani “Üniversite grubumuzla Eren’in açtığı sanat evinin kutlamasını yaptığımız akşam, içip dağıttım; geceyi onunla mı geçirdim diyecektim?” Ama o elit kadın nerede duracağını gayet iyi bilir. Sıkboğaz etmedi beni...Başka yere evirdi konuyu.

“Eren... Seni terk etmişti ya hani... O yüzden mi bu geri dönüşün? Rövanşını alacağın bir benlik savaşı olmasın bu? Ne bileyim bu kadar zaman geçmiş üstünden hâlâ su üstünde yüzdürüyor, bir türlü dibe batıramıyorsun bu ilişkiyi? Kırılan gururunun savaşı olmasın bu Ceyda? ‘Bak, bana döndün ama seni bu sefer ben terk ettim?’ demek istemen mi acaba asıl neden?”

Bir çağı kapatıp başka bir çağa geçmenin haşmetiyle irkiliyorum oturduğum koltukta. Bu kadın beni benden fazla mı tanıyordu yoksa? Doğru olabilir miydi bu sözleri? Kendime soracağım çok sorum vardı artık. Gerçek cevabı verdiğimde de sorun çözülmüş olacaktı. “Meselen aşk mı ego savaşı mı?” demişti bana resmen. Düşünecektim bunu hem de çok...

“Bu ilişkiyle içimdeki boşluğu kapatamadım” diyen Eren’e nasıl güvenebilirdim ki? Sevginin güvenmek olduğunu öğreten bir babanın kızıydım sonuçta. Daha beş yaşındayken başka bir kadın yüzünden evi terk ettiğinde, güven olmadan sevmenin olmayacağını kazımıştı beynime.

Yok yok ben Eren’i seviyor olmazdım...

Hem aşk, bu kadar vefalı da değildi.

Neden başka bir şeydi...

Artık emindim bundan.

Ve kararım netti.

Günay Oktay

ÇARPINTI

bir kez bile duyulmadı seslerimiz
dalgınlaştık öyle gecelerce
bütünleştiğimiz kendi kendimize
bir kez bile sorulmadı duygularımız

bir kez bile tutulmadı ellerimiz
hep yutkunlaştı gücümüz
hiç bilemedik yardımın orkestrasını
bir kez bile kontrol edilmedi saçlarımız

bir kez bile bakılmadı gözlerimiz
içten içe buğulandı hayatımız
kendi kendimize sıkı sıkıca
bir kez bile hızlanmadı adımlarımız

bir kez bile seçilmeyecek kıyafetlerimiz
kendi kendimizi bulma yolculuğunun sevincindeyiz
önceden istediklerimizi artık istemeyeceğiz
eşsizdir bizim gayelerimiz

bir kez bile olmayacak ortak muhabbetlerimiz
öldü belki de bizim kelimelerimiz
hevessizlik kararlarında debelenmedeyiz
bir kez bile tutkuyla seslenilmeyeceğiz

bir kez bile uçsuz sevilmeyeceğiz
gerçek sevginin dünyasında değiliz
ayrıldığında bu ruh bu bedenden
işte o zaman her şeyi göreceğiz

Can Ahmet Doğrul

İMZA

Sevgilim...
Kitabını almadım henüz..
Farklı düşlerim vardı..
Öyle arzuluyordum ki seni,
Sonsuz bir şehvetle...
Hatta...
Dün geceki hülyamda,
Dudaklarıma çiziyordun imzanı...

Alkım Türk

TARİHİN SIFIR NOKTASI: GÖBEKLİ TEPE'YE YOLCULUK

Şanlıurfa kent merkezinin yakınlarında bulunan Göbeklitepe'de 1995 senesinde arkeolog Klaus Schmidt tarafından başlatılan kazılar sonucunda önemli bulgulara rastlanmıştır.

Günümüzden yaklaşık 12 bin yıl öncesinde Yeni Taş Çağı'nda kurulan Göbeklitepe, geniş bir araziye inşa edilmiştir. Yerleşme amacı taşımayan ve dini törenler için kurulan bu yapılar, merkezde "T" şeklinde dikili taş ile onu çevreleyen taşlardan oluşmaktadır. Bu dikili taşların uzunlukları 4-6 metreyi bulabilmektedir. Göbeklitepe'de; heykeller, taş aletler ve bitki kalıntılarına rastlanılmıştır. Buradaki insanlar yalnızca temel ihtiyaçlarını gidererek hayatta kalmaya çalışmamış, hayata geliş amaçlarını anlamlandırmak için uğraşmışlardır. Buna en güçlü kanıt olarak ibadet için yaptıkları tapınaklar örnek gösterilebilir. Burada düzenli aralıklarla bir araya gelerek törenler ve şenlikler de düzenlemişlerdir. Göbeklitepe'de bulunan devasa yapıların inşası için taşların veya diğer materyallerin taşınması, burada ciddi bir emeğin ve işbirliğinin olduğunu göstermektedir.

Göbeklitepe'nin keşfine kadar bilim dünyasında henüz tarımın başlamadığı dönemlerde yerleşik hayata geçilmediği, halkın dini törenler için bir araya gelmedikleri düşünülüyordu. Ancak kaynaklara baktığımızda şehir hayatı henüz söz konusu bile değilken Göbeklitepe'de ilk tapınak inşa edilmişti bile. Çayönü ve Çatalhöyük'ün en eski yerleşim yerleri olduğu kabul edilirken Göbeklitepe'nin keşfi ile bilgiler değişmiştir. Göbeklitepe, son yılların en büyük arekolojik keşfi olarak gösterilmektedir. Göbeklitepe, 2018 yılında "UNESCO Dünya Mirası Listesi"ne alınmıştır.

Sevim Varlık

BEYAZ GÜVERCİN

Atmaca kovalarken beyaz bir güvercini
Balkondan içeriye uçu o can havliyle
Atmaca umutsuzca yükseldi bulutlara
Güvercin kurtulsa da korkmuş ve titriyordu

Elime aldım onu tüylerini okşadım
Konuştum kısık sesle gayet kibar bir tonla
Gözleri gözlerime bakıyordu sürekli
Beni kimseye verme koru kolla diyordu

Bir tabağa su koydum belki içer diyerek
Biraz ekmek doğradım yer diye düşünerek
Suya da dokunmadı ekmeğe de bakmadı
Uçup gitti aniden bir teşekkür etmeden

Bir gün sonra dönmüştü balkona o yeniden
Köşede tünüyordu hem de yalnız değildi
Üç beş çöp getirmişler yanlarında gelirken
Yuva olmuştu balkon beyaz güvercinlere

Osman Akçay

GECEYE

Gece; aklıma takıldı da:
Niye varsın;
Bu ay ve gezegenler ve yıldızlar ve galaksiler.
Bazen yanıt aramakta zorlanıyorum.
Yardım et bana.
Hep ben mi içimi dökeceğim?
Birazda sen kussan ne olur.
Bir çay eşliğinde seni dinlesem,
Anlaşıldı, yine konuşan ben olacağım.
Ölüm gibi sessiz ve soğuksun,
Sıkılmaya başladım bu olaydan.
Hep keder ve acı yüklüyorsun.
Birazda gündüzden örnek alsan;
Böyle devam etmemeli artık.
Ses etsen de gök delinse,
Duyayım sesini, çığlıklarını.
Biliyorum çok zor olacak.
Tükendim; dayanamıyorum artık.
Bakma öyle ayakta olduğuma ;
Dışım belki tek parça olabilir,
Ama içim toz haline gelmiş.
Bu sandalyeden dışarı izlemek;
Buradan seni seyretmek,
Senin için kolay gözüküyor olabilir.
Onu gel bana; bide bana sor.
Seninle dertleşip gülüp ağladığımız;
Sabahladığım vakitleri.

Ahmet Agır Ertunç